

Arrest

nr. 337 083 van 3 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 15 januari 2024 tot weigering van een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2023 dient de verzoekster, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging met de heer M.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 15 januari 2024 weigert de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze verblijfsaanvraag.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 16 januari 2024 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt de verblijfsaanvraag die op 13.07.2023 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voorna(a)m(en): E. Y.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1967

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 2140 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

Art. 74/20 § 1 van de wet van 15.12.1980:

'Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. '

Betrokkene een aanvraag gezinshereniging in in hoedanigheid van echtgenote van de Nederlander C. M. (RR: ...) in toepassing van art. 40bis.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Marokko op 11.07.2021. Dit huwelijk kan echter niet worden erkend, en wel om volgende redenen.

Op 01 08.2019 werd een aangifte opgemaakt voor een voorgenomen huwelijk op 09.09.2019. Na grondig onderzoek heeft het parket van Antwerpen op 15.01.2020 negatief geadviseerd met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk, gelet bleek de intentie van minstens één van de echtgenoten in casu er enkel op gericht is verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Vervolgens heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 22.01.2020 geweigerd de het huwelijk te voltrekken. Betrokkenen gingen in beroep tegen deze beslissing; de Rechtbank van Eerste Aanleg oordeelde per vonnis dd. 26.11 2020 dat het voorgenomen huwelijk inderdaad een schijnhuwelijk betrof. Daarop werd de zaak aanhangig gemaakt bij het Hof van Beroep, hetwelke het vonnis bevestigde in haar arrest dd. 10.01 2022

In de tussentijd zijn betrokkenen in Marokko gaan huwen, zij door voorlegging van deze huwelijksakte tracht betrokkene heden verblijfsrecht te bekomen- Het huwelijk, dat werd voltrokken in Marokko op 1 1.07.2021 dient eveneens als een schijnhuwelijk beschouwd te worden. De akte kan niet worden erkend, waardoor uitwerking van de buitenlandse erkenningsakte in het Belgisch rechtsverkeer niet aanvaard wordt.

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de erkenningsakte van het kind niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 (wetsontduiking) en art. 21 (openbare orde-vereiste) van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek, het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 26 1 1 2020 en het arrest van het Hof van Beroep dd. 10.01 2022 blijkt dat betrokkene enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van de akte zou dan ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek de erkenning wel onder valse voorwendsels te zijn gedaan- Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene wordt heden dan ook niet als familielid van een burger van de Unie beschouwd, gezien de geldigheid van de akte in België niet wordt erkend.

Overwegende wat voorafgaat, dient het verblijfsrecht van betrokkene in toepassing van artikel 74/20, §1 van de wet te worden geweigerd.

Om overeenkomstig art. 74/20, §1 rechtmatig het verblijf van betrokkene te weigeren dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in casu tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen, Immers, zoals reeds vermeld: werd het voorgenomen huwelijk aanvankelijk geweigerd, gelet het louter gericht blijkt te zijn op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene. Het huwelijk dat nadien in Marokko werd voltrokken kan evenmin worden erkend, het werd onder valse voorwendselen aangegaan. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie dus opgemerkt worden dat het huwelijk niet werd erkend in België en de gezinssituatie aldus voor zich spreekt: verblijf in hoedanigheid van echtgenoot van de referentiepersoon is in België dan ook achterhaald. Er is verder in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en referentiepersoon geen verwantschapsband bestaat. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de eenheid van het gezin wordt door deze beslissing zou worden aangetast. Het staat betrokkene vrij om a' dan niet samen met haar aangehaalde echtgenoot, haar gezinsleven in het herkomstland voort te zetten of elders alwaar het huwelijk wel erkend wordt. Uit niets blijkt dat zij de draad in het herkomstland of land van origine, at dan niet samen met de referentiepersoon — zoals zij zelf zouden wensen — niet (terug) zouden kunnen oppikken. Dat mevrouw hier twee nichten zou wonen hebben en mogelijks ook een broer in Nederland, doet aan al het voorgaande geen afbreuk. Zij kunnen contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken.

Meneer betreft alhier volgens informatie in het administratieve dossier een service flat en kan eveneens terugvallen op zijn dochter F. Het is dan ook redelijk te stellen dat er evenmin sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die huidige beslissing zou verhinderen.

Betrokkene blijkt toch voldoende banden onderhouden te hebben met het land van herkomst, zij heeft er minstens 42 jaar verbleven. en betrokkenen kozen ervoor om aldaar in het huwelijk te treden. Vanaf 2009 zou betrokkene vervolgens ettelijke jaren in Nederland verbleven in de illegaliteit. Hoe dan ook kunnen de banden met België niet opwegen. Het is evenmin zo dat betrokkene reeds in die mate is geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat zulks huidige beslissing in de weg zou staan. Betrokkene gaat niet werken, en volgens de beschikbare informatie spreken zowel betrokkene als referentiepersoon nog steeds enkel de taal van het land van origine. Het is dan ook redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende sociale en culturele bindingen heeft met het land van herkomst of origine. Er kunnen geen elementen blijken uit het dossier dat betrokkenes bindingen met het land van herkomst van die aard zouden zijn dat zij huidige beslissing zouden kunnen beletten

Gelet op het geheel is het dan ook niet onredelijk te stellen dat het niet al te moeilijk zou moeten zijn om de draad weer op te pikken, in nabijheid van familie die mogelijks nog daar woont, en vrienden en kennissen van weleer.

Het louter feit dat betrokkenen heden op het zelfde adres wonen, wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven dat voor het nemen van huidige beslissing een beletsel zou kunnen vormen.

Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken aldus eveneens de voornoemde akte te erkennen in België. Betrokkene wordt niet beschouwd als een familielid van een burger van de Unie en kan zich dientengevolge niet beroepen op art. 40ter

*Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft binnen de termijnen, voorzien in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een synthesememorie overgemaakt.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bijgevolg uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooreerst herhaalt de Raad dat hij, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet, uitspraak dient te doen op basis van de synthesememorie. De verzoekster heeft er zelf voor geopteerd om een synthesememorie neer te leggen. In deze synthesememorie dienen de in het inleidende verzoekschrift aangevoerde middelen te worden samengevat en kan de verzoekster tevens repliceren op het verweer in de nota met opmerkingen, zodat de Raad op basis van één enkel samenvattend stuk kan oordelen.

Zoals de Raad van State reeds meermaals oordeelde, omschrijft artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet de synthesememorie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen betreffende justitie aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting wordt dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing *“opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”* (Parl. St. Kamer, 2012-13, nr. 53-2572/002, 6-7). Aldus wordt de bedoeling van de wetwijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad te vereenvoudigen en te versnellen.

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat, zoals *in casu*, een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen in het verzoekschrift niet volstaat in de synthesememorie (zie onder meer RvS 10 november 2015, nr. 232.853 en RvS 27 maart 2014, nr. 226.907). In de mate dat de verzoekster zich bij de aanvang van haar uiteenzetting van de middelen beperkt tot een loutere verwijzing naar het middel in het inleidende verzoekschrift zonder zelfs aan te geven welke rechtsregel(s) zou(den) zijn geschonden, zijn de middelen in de synthesememorie dan ook onontvankelijk.

3.2. De verzoekster zet in de synthesememorie het volgende uiteen omtrent het eerste middel:

“Eerste middel

Aangaande het eerste middel verwijst verzoekster naar hetgeen uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

Verweerster herhaalt weerom dat verzoekster niet in beroep is gegaan tegen de weigering van de erkenning van het buitenlands huwelijk en dat dit “veelzeggend” is.

Verzoekster heeft in oktober 2023 een beroep aangetekend bij de Familierechtbank te Antwerpen tegen de weigering erkenning buitenlands huwelijk door de ambtenaar van de Burgerlijke stand.

De beroepsprocedure bij de Familierechtbank staat gekend onder ROLNUMMER 23/2981/B

Op datum van 16 januari 2024 heeft de raadsman van verzoekster een schrijven gericht aan het openbaar ministerie met het verzoek tot mededeling van de stand van zaken.

Op datum van 16 januari 2024 antwoordde de procureur des Konings als volgt:

“Geachte meester,

Onze referentie betreft 23NZ14262.

Het dossier werd pas op 4 december 2023 op het parket geregistreerd. Gelet de eindejaarsperiode (met veel verloven) werd door mijn ambt tot op heden nog geen advies opgesteld.

Mijn ambt doet het nodige om zo snel als mogelijk een advies te formuleren (uiterlijk eind februari 2024).

Voorlopig is geen bijkomende info vereist. Mocht dit wel zo zijn, zal mijn ambt dit laten weten.

Met vriendelijke groeten,

W. M.

Substituut Procureur des Konings

T (...)

www.openbaarministerie.be”

Tot op heden is de procedure voor de Familierechtbank nog steeds hangende en is er nog geen advies noch zitting gepland bij de Familierechtbank te Antwerpen.

Verder dient nog benadrukt te worden dat verzoekster en haar echtgenoot nog steeds samenwonen en gelukkig getrouwd zijn en voor mekaar zorgen.

Verzoekster blijft erbij dat verweerster een magere poging heeft ondernomen om de bestreden beslissing te motiveren.

Verzoekster verwijst weerom naar de uitgebreide stukkenbundel. Zoals hierboven omstandig uiteengezet heeft verzoekster alle stukken overgemaakt aan verweerster om aan te tonen dat er wel degelijk een duurzame affectieve relatie bestaat.

Verweerster heeft het geheel van de aan haar overgemaakte documenten vanuit een fout perspectief benaderd en er haar verhaal van gemaakt als zou verzoekster frauduleus gehandeld hebben en op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht zou claimen in België.

Het beweerdelijk frauduleus handelen in hoofde van verzoekster wordt niet gemotiveerd, er wordt enkel verwezen naar een gevoerd onderzoek.

Ook in de nota met opmerkingen blijft verweersters motivering vaag en houdt algemene formuleringen in en motiveert niet de concrete situatie zoals die in feite en in rechte is.

Verzoekster heeft afdoende aangetoond dat zij een affectieve en duurzame relatie heeft, hetgeen niet frauduleus is. Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij haar gezinsleven met de heer C. M. in België heeft en deze alhier verder hun gezinsleven wensen uit te bouwen.

De bestreden beslissing is een duidelijke negatie van alle overgemaakte stukken.

In deze blijft verweerster absoluut in gebreke en schendt zij in rechte en in feite de formele motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De bestreden beslissing is niet zorgvuldig en ook niet redelijk.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig”

De verzoekster beroept zich zodoende op een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet daarom duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. Er wordt immers toegelicht dat de verzoekster een verblijfsaanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging in de hoedanigheid van echtgenote van de heer M.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft, en dit in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft uitdrukkelijk aan dat het verblijfsrecht wordt geweigerd met toepassing van artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet vormt zodoende de rechtsgrond voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet laat de verweerder derhalve toe om de verblijfsaanvraag te weigeren indien de aanvrager met het oog op het verkrijgen van het verblijfsrecht fraude heeft gepleegd. De formele motiveringsplicht houdt in dit kader in dat in de genomen weigeringsbeslissing uitdrukkelijk en op afdoende wijze moet worden gemotiveerd op welke feitelijke gronden de vastgestelde fraude precies berust.

Uit de uitgebreide motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, komt duidelijk naar voor dat de gemachtigde besluit dat de Marokkaanse huwelijksakte, die de verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag heeft voorgelegd, werd aangewend om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. De gemachtigde verduidelijkt dat de huwelijksakte zelf niet vals is, maar dat ze wel frauduleus werd aangewend nu de geldigheid ervan niet kan worden erkend in België. De vaststelling van fraude wordt uitvoerig toegelicht aan de hand van de volgende feitelijke gegevens:

“Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Marokko op 11.07.2021. Dit huwelijk kan echter niet worden erkend, en wel om volgende redenen.

Op 01 08.2019 werd een aangifte opgemaakt voor een voorgenomen huwelijk op 09.09.2019. Na grondig onderzoek heeft het parket van Antwerpen op 15.01.2020 negatief geadviseerd met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk, gelet bleek de intentie van minstens één van de echtgenoten in casu er enkel op gericht is verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Vervolgens heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 22.01.2020 geweigerd de het huwelijk te voltrekken. Betrokkenen gingen in beroep tegen deze beslissing; de Rechtbank van Eerste Aanleg oordeelde per vonnis dd. 26.11 2020 dat het voorgenomen huwelijk inderdaad een schijnhuwelijk betrof. Daarop werd de zaak aanhangig gemaakt bij het Hof van Beroep, hetwelke het vonnis bevestigde in haar arrest dd. 10.01 2022

In de tussentijd zijn betrokkenen in Marokko gaan huwen, zij door voorlegging van deze huwelijksakte tracht betrokkene heden verblijfsrecht te bekomen- Het huwelijk, dat werd voltrokken in Marokko op 1 1.07.2021 dient eveneens als een schijnhuwelijk beschouwd te worden. De akte kan niet worden erkend, waardoor uitwerking van de buitenlandse erkenningsakte in het Belgisch rechtsverkeer niet aanvaard wordt.

(...)

Uit het door het parket gevoerde onderzoek, het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 26 1 1 2020 en het arrest van het Hof van Beroep dd. 10.01 2022 blijkt dat betrokkene enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van de akte zou dan ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).”

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij vaagweg stelt dat het beweerde frauduleus handelen niet wordt gemotiveerd. Voorts valt niet in te zien waarom bij de gemachtigde bij zich inzake de vaststelling van fraude (cf. artikel 74/20, §1, van de Vreemdelingenwet) niet zou kunnen steunen op feitelijke vaststellingen die blijken uit een onderzoek dat werd gevoerd door de bevoegde feitenrechter (*in casu* een advies van de procureur des Konings van 15 januari 2020, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg d.d. 26 november 2020 en een arrest van het Hof van Beroep d.d. 10 januari 2022). Aangezien de verzoekster zelve onmiskenbaar kennis heeft van het jegens haar tussengekomen vonnis en arrest, hoeven de precieze motieven die aan dit vonnis en arrest ten grondslag liggen, niet te worden hernomen in de thans bestreden akte. Het volstaat dat de gemachtigde, zoals *in casu*, duidelijk aangeeft dat uit het gevoerde onderzoek bleek dat de verzoekster middels het huwelijk enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Met betrekking tot de elementen die krachtens artikel 74/20, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet in rekening dienen te worden genomen (*“de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*) wordt in de bestreden akte voorts het volgende gemotiveerd:

“Om overeenkomstig art. 74/20, §1 rechtmatig het verblijf van betrokkene te weigeren dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in casu tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen, Immers, zoals reeds vermeld: werd het voorgenomen huwelijk aanvankelijk geweigerd, gelet het louter gericht blijkt te zijn op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene. Het huwelijk dat nadien in Marokko werd voltrokken kan evenmin worden erkend, het werd onder valse voorwendselen

aangegaan. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie dus opgemerkt worden dat het huwelijk niet werd erkend in België en de gezinssituatie aldus voor zich spreekt: verblijf in hoedanigheid van echtgenoot van de referentiepersoon is in België dan ook achterhaald. Er is verder in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en referentiepersoon geen verwantschapsband bestaat. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de eenheid van het gezin wordt door deze beslissing zou worden aangetast. Het staat betrokkene vrij om a' dan niet samen met haar aangehaalde echtgenoot, haar gezinsleven in het herkomstland voort te zetten of elders alwaar het huwelijk wel erkend wordt. Uit niets blijkt dat zij de draad in het herkomstland of land van origine, at dan niet samen met de referentiepersoon — zoals zij zelf zouden wensen — niet (terug) zouden kunnen oppikken. Dat mevrouw hier twee nichten zou wonen hebben en mogelijks ook een broer in Nederland, doet aan al het voorgaande geen afbreuk. Zij kunnen contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken.

Meneer betreft alhier volgens informatie in het administratieve dossier een service flat en kan eveneens terugvallen op zijn dochter F. Het is dan ook redelijk te stellen dat er evenmin sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die huidige beslissing zou verhinderen.

Betrokkene blijkt toch voldoende banden onderhouden te hebben met het land van herkomst, zij heeft er minstens 42 jaar verbleven. en betrokkenen kozen ervoor om aldaar in het huwelijk te treden. Vanaf 2009 zou betrokkene vervolgens ettelijke jaren in Nederland verbleven in de illegaliteit. Hoe dan ook kunnen de banden met België niet opwegen. Het is evenmin zo dat betrokkene reeds in die mate is geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat zulks huidige beslissing in de weg zou staan. Betrokkene gaat niet werken, en volgens de beschikbare informatie spreken zowel betrokkene als referentiepersoon nog steeds enkel de taal van het land van origine. Het is dan ook redelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende sociale en culturele bindingen heeft met het land van herkomst of origine. Er kunnen geen elementen blijken uit het dossier dat betrokkenes bindingen met het land van herkomst van die aard zouden zijn dat zij huidige beslissing zouden kunnen beletten

Gelet op het geheel is het dan ook niet onredelijk te stellen dat het niet al te moeilijk zou moeten zijn om de draad weer op te pikken, in nabijheid van familie die mogelijks nog daar woont, en vrienden en kennissen van weleer.

Het louter feit dat betrokkenen heden op het zelfde adres wonen, wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven dat voor het nemen van huidige beslissing een beletsel zou kunnen vormen.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de uitgebreide motivering, in rechte en in feite, haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze weigeringsbeslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad derhalve niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekster toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de overheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldige en redelijke handelen. Het formuleren door de verzoekster van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van

bewijs, volstaan niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand is gekomen (cf. RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

De Raad stelt vast dat de verzoekster zich beperkt tot het weergeven van haar eigen standpunt dat zij afdoende heeft aangetoond een duurzame en affectieve relatie (die niet frauduleus is) te hebben met de heer C.M. en dat zij hun gezinsleven verder wensen uit te bouwen. Verder stelt zij zonder verdere concrete toelichtingen dat de bestreden beslissing een duidelijke negatie is van alle overgemaakte stukken. De verzoekster laat echter na om concrete gegevens naar voor te brengen die onverenigbaar zijn met de door de gemachtigde vastgestelde fraude.

De vaststellingen van de verweerder omtrent de weigering tot voltrekking van het eerder in België voorgenomen huwelijk omdat het gericht was op een louter vermogensrechtelijk voordeel voor de verzoekster vinden bovendien steun in het administratief dossier. Uit het arrest van het Hof van Beroep van 10 januari 2022 blijkt immers dat de bevoegde burgerlijke rechter heeft geoordeeld dat de verzoekster en de heer C.M. geenszins beogen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar dat enkel beoogd wordt om aan de verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel, verbonden aan de staat van gehuwde, te bezorgen. De bevoegde burgerlijke rechter houdt bij zijn beoordeling rekening met alle door de verzoekster en de heer C.M. voorgelegde stukken tot staving van hun relatie. Daar waar de voorgenomen huwelijksvoltrekking in België derhalve om redenen van fraude op definitieve wijze werd geweigerd door het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep van 10 januari 2022, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde met betrekking tot het aanwenden van de buitenlandse huwelijksakte van een eerdere datum, met name 11 juli 2021, eveneens oordeelt dat het wordt voorgelegd met het enkele oog om aan de verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen in België en dus op frauduleuze wijze.

De vage uiteenzettingen en aannames van de verzoekster laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

De verzoekster brengt voorts in haar eerste middel nog een repliek naar voor op het volgende verweer in de nota met opmerkingen: *“Verder kan redelijkerwijs verwacht worden dat, indien de verzoekende partij en de referentiepersoon het oneens zouden zijn geweest met de weigeringsbeslissing van de ambtenaar burgerlijke stand betreffende de weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk, zij daartoe de geëigende procedure zouden hebben aangewend. Dat dit in casu niet is gebeurd, is uiteraard veelzeggend.”* De verzoekster toont met de door haar bijgebrachte stukken inderdaad aan dat dit verweer grondslag mist nu er sedert 4 december 2023 wel degelijk een verzoek tot erkenning van de huwelijksakte hangende is bij de bevoegde familierechtbank. Het hoger geciteerde verweermiddel is echter geheel overtollig opgeworpen en het werd door de Raad op geen enkele wijze aangewend bij de beoordeling van het middel. De repliek van de verzoekster kan dan ook geen afbreuk doen aan de ongegrondheid van het eerste middel.

3.3. De verzoekster zet in de synthesememorie een *“tweede middel”* uiteen, waarin zij betoogt als volgt:

“2.2. Tweede middel

Aangaande het tweede middel verwijst verzoekster naar hetgeen uiteengezet is in haar inleidend verzoekschrift.

Zoals hierboven reeds uiteengezet is de situatie van verzoekster en haar echtgenoot de heer C. M. ontgensprekelijk aangetoond door de overgemaakte stukken.

De stukken tonen aan dat verzoekster met de heer M. C. een duurzame affectieve relatie heeft. Verzoekster heeft tal van foto's overgemaakt aan verweester, op verschillende tijdstippen en op verschillende plaatsen. Verzoekster en haar echtgenoot hebben hun best gedaan om alle gevraagde stukken over te maken aan verweester.

Bovendien mag men niet vergeten dat verzoekster en haar echtgenoot analfabete personen zijn die op leeftijd zijn waardoor zij niet altijd in de mogelijkheid zijn om hun relatie te documenteren.

Verzoekster stelt zich terecht de vraag in hoeverre men van een autochtone koppel van dezelfde leeftijd met dezelfde ontwikkelingsgraad bewijzen van de relatie kan vragen en ook effectief kan krijgen. Een man op leeftijd en een vrouw met dezelfde alfabetiseringsgraad slagen er weinig in om hun relatie te documenteren. Personen van die leeftijd zijn er niet mee bezig. In casu is verzoekster en haar echtgenoot ook niet bezig met

het documenteren van hun relatie. Zij willen van mekaar genieten, zij willen van mekaar houden, voor mekaar zorgen en met rust gelaten worden zodat zij ook ten volle kunnen genieten van hun huwelijksrelatie zoals elk ander koppel ook doet dat over verblijf beschikt.

Verzoekster en haar echtgenoot daarentegen zijn sedert de start van hun relatie achtervolgd geweest door overheidsdiensten om elke stap die zij zetten in hun leven te bewijzen. Dit zorgt voor een enorme stress en belasting van de relatie en de gezondheidssituatie van verzoekster en haar echtgenoot. Verzoekster en haar echtgenoot worden dermate gestoord in hun privéleven door de grote last die uitgaat van de beslissingen die genomen worden door de overheidsdiensten ten aanzien van hun relatie.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben een verwantschapsband en er is absoluut sprake van een beschermenswaardig gezinsleven.

Dat verzoekster haar huwelijk even goed in haar herkomstland zou kunnen voortzetten, gaat niet op en verzoekster merkt op dat dit niet weggelegd is aan verweerster om hierover een standpunt in te nemen. De heer C. is een Nederlander en woont en werkt in België zodat hij zijn vrij verkeer uitoefent en zijn rechten als EU burger geschonden ziet met zulke uitspraken van verweerster.

Verzoekster heeft meer dan 5 jaar een affectieve relatie en vormt een gezin met de heer C. M., zij wonen samen, hun omgeving kent hun als een liefdevolle en respectvol koppel. Het enige probleem dat verzoekster en haar echtgenoot hebben is dat zij niet ten volle kunnen genieten van hun huwelijkse relatie door alle negatieve beslissingen die de ABS en DVZ nemen ten aanzien van hun relatie.

Bovendien dient men nog rekening te houden met de procedure die hangende is voor de familierechtbank (zie hierboven).

Haar aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren komt neer op een schending van haar privé – en familielevens.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig.”

Hoger werd reeds opgemerkt dat de loutere verwijzing naar het middel in het inleidend verzoekschrift, zonder zelfs aan te geven welke rechtsregel(s) zou(den) zijn geschonden, niet volstaat om een ontvankelijk middel uit te maken. De verzoekster laat ook in het navolgende feitelijke betoog na om een rechtsregel aan te duiden die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftieng door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE